

בואי: "נגמרו החגיגות, אין עוד נשים, חתיכות וילדים מאחורי הקלעים..."

גנות, איזה שינוי אדיר בתרמיתו של הזמר! אולם מכל מיני סיבות בחרתי בלונדון, עכשיו כבר כרוך שראיון לא נקבל, למרות שהוכנסה.

אני חייבת לציין שפטרק נאלי וקצין העתונות של בואי, דומונד מנורינג, עשו ככל יכולתם כדי להסדיר את הראיון, אבל בואי, מסתבר, הוא איש עם עקרונות: ראיונות הוא העניק ב-23 במרס, התאריך שבו הודיע על מסע ההופעות. כעת הוא לא מעניק ראיונות.

מבטיחים לי שיסדרו לי איתו פגישה. אחר כך אני מבינה שגם זה משהו — בואי הוא בחוקת אלוהים קטן, וקשה להגיע אליו.

המסע הראשון שבו אני מבינה בחדר 1614 הוא שולחן שעליו ניצבים המון בקבוקים עם גלולות ויטמינים מכל הסוגים. מר בואי נמצא כעת בעיצומה של בניית תדמית בריאה וספורטיבית. הוא שוֹף, מסופר קצר, שיערו צבוע בלונדון ועשוי בקפידה.

הוא לבוש כאילו יצא בזה הרגע מתוך ווג. חליפה בצבע כהיר, חולצה בצבע תכלת ונעליים בצבע קרם. האיש הזה עובד שבע שעות כיום על הקונצרט שלו. הוא מגיע לאולם שבו מתקיים המופע שלוש שעות לפני תחילת הקונצרט, כדי לברוק את המקום.

להקות אחרות וזמרים אחרים, הרבה פחות חשובים ממנו, נוהגים לשלוח את הטכנאים שלהם. אך בואי מקפיד על כל פרט ופרט. זהו המופע שלו, הוא הפיק אותו והוא בייס אותו. המופע חשוב לו לא פחות מהסרטים שעשה בשנה שעברה, לא פחות מהופעתו המוצלחת בתיאטרון במחזה איש הפיל, לא פחות מחגיגות וגידולו של בנו היחיד, זואי. כך הוא מצהיר.

אני שואלת אותו אם הוא לבר. התשובה שאני מקבלת היא חד-משמעית: "נעשייה פה עבודה רצינית. נגמרה תקופת החגיגות, נגמרה תקופת וודסטוק. אין יותר נשים וחתיכות מאחורי הקלעים. לא באים עוד לעבודה עם הילדים."

"המסע הזה הוא מאוד רציני. הוא דורש הרבה כוחות פיסיים. כל מי שנמצא איתו — עובדי, אין מקום בעבודה הוא לו לנשים ולא לחברות." האנשים העובדים איתו, מדברים עליו בהערצה רבה. ביל זיסבלט, צעיר בן 35 מניו ג'רסי, אומר לי: "עברתי עם גרולי האמנים. מעולם לא עבדתי עם אדם כליכך נוח כמו דיוויד בואי. אין לו דרישות יוצאות מהכלל, אין לו פריבילגיות, אין לו שגיגונות." השיגעון האחד והיחיד של בואי הוא פרפקציוניזם בעבודה."

אני מביעה את אכזבתי על כך שהראיון המובטח לא מוענק לי. בואי וזיסבלט מתאכזבים יחד איתי, אבל בזה נגמר העניין.

אחר כך הוא מסביר, כיצד בעצם מתבצעים הראיונות: לעולם אינו נותן ראיון אישי; הוא נובג לכנס מסיבת עיתונאים ולמכור את מה שיש לו למכור — רק כאשר יש לו משהו למכור.

חמש שנים הוא לא יצא למסע הופעות. בחמש השנים האלה הוא עשה שני סרטים, והופיע בברודווי באיש הפיל. הוא השתתף במחזה הטלוויזיה בעל, כתב את פסקול הסרט כריסטיין אף. אבל לא כינס אף מסיבת עיתונאים.

כעת, כשהוא יצא למסע הופעות בן 90 קונצרטים באירופה ובארצות הברית, הוא צריך למכור את המופע, לכן כינס את מסיבת העיתונאים. אני שואלת אם הוא מכר.

אני יודעת מראש שזו שאלה טפשית להחריד. ביל זיסבלט מהמר לספר לי: "חמש דקות אחרי שהודענו על תחילת מסע ההופעות, קיבלנו הזמנות ל-250 אלף כרטיסים. כל הכרטיסים אזלו בחמש דקות."

מאוחר יותר, כאשר הנהג מוריד אותנו ליד איצטדיון ומבלל, ניגש אלינו צעיר ומציע לנו כרטיס במחיר המופקע של 50 לירות סטרלינג.

אחרי שבואי ערך את מסיבת העיתונאים, הוא נפגש עם 20 מחשובי העיתונאים ושדרי הטלוויזיה והרדיו בעולם, הקדיש לכל אחד מהם לא יותר מחמש דקות.

שדרי הטלוויזיה באו עם קאסטת וידאו, הצוות של בואי עמד הכן עם המצלמת זיידאו, שדרי הטלוויזיה מסרו את הקאסטת לצוות. הם צילמו את השדר עם בואי ומסרו לו את הקסטת.

או כעת אני באה ממדינה כמו ישראל, שבואי לא מתכוון כלל להופיע בה, ומבקשת ראיון שהובטח לי. איזו חוצפת! צריך להסתפק במה שיש, ואני אכן מסתפקת.

וזה המקום לשאול, אם יש סיכוי שמר בואי יופיע בישראל. ביל זיסבלט אומר שסיכוי יש תמיד, אלא שנסיעה כזו אינה משתלמת. הוא מסרב לגלות לי כמה עולה הופעה של בואי. מאחר יותר מגלה את אוזני אמרגן רוקנרול נודע אחר. שהמדובר בסכום האסטרונומי של 150 אלף דולר להופעה.

זיסבלט אומר: "להביא מופע כמו של בואי לישראל זה עניין של מיליון דולר. זה לא משתלם, מכיוון שכאשר נוסעים לישראל מופיעים רק בה. אין שום ארץ שכנה שתהיה מעוניינת בהופעה של דיוויד בואי. לכן לא כדאי להטיס כבודה של 140 איש ולהשיט

ציוד של מאות טונות לצורך הופעה שלא תכסה את עצמה." מאוחר יותר, בקונצרט עצמו, אני רואה למה התכוון כשאמר כבודה של מאות טונות.

הבית הסודי

דיוויד בואי נוסע כעת לוומבלי ארינה. זיסבלט שהוא רואה חשבון במיקצועו, מספר לי כי מסע אור הירח הרציני של בואי נפתח בכריסל,

על מקום מגוריו בסוד. הוא אינו גר באנגליה, מולדתו, ולא באמריקה. מאוחר יותר אני מצליחה להוציא מאחד ממקורבי בואי את הסוד הגדול, שידוע לדי הרבה אנשים: בואי גר בשווייץ. הוא נמלט לשם מאימת המיסים הבריטים, כמו האבנים המתגלגלות לפניו וכמו החימושות לפני האבנים המתגלגלות.

זיסבלט מספר לי, שבואי מגרל את בנו בן ה-12 זואי, פחות או יותר בעצמו. למעשה, הילד לומד בפנימייה שווייץ ציט ומגיע לחופשות לבית אביו. ומה עם אנגי המפורסמת, רעייתו

מפיק זיסבלט חלקו הכי נוח שלי.

הבלתי-רגילה של בואי? "היא" אומר לי זיסבלט, היא נמצאת בסביבה. בחורה מיוחדת במינה, מיוחדת במינה. אנחנו מתקרבים אל האיצטדיון. האנגלים הם עם מוזר. אתה רואה קהל זרוק, קהל פאנקיסטי וגם קהל מעונב. הקהל של בואי מורכב גם מבני 40, גם מבני 12. יש שם ילדים ויש שם מבוגרים.

הדבר המוזר הוא, שהם כולם עומדים בשקט מופתי בתורים ארוכים המקיפים את הבניין הענק של האיצטדיון בשלוש טבעות. הכל מתנהל בשקט ובסדר.

בומבלי 8000 מקומות. הבימה ענקית. ארבעה קונוסים שקופים עומדים עליה.

בקידמת הבימה חצי ירח, ועליו מיקרופון. פה יעמוד האליל. קרוב מאוד להמונים. על הבמה: שמונה כלים. של קרלוס אלמאר, התופים של תומי תומפסון, הגיטארה של ארל סלים, הבאס של כרמון רוג'אס, סקסופון של לני פיקט, הסקסופון של סטיב אלסון, הסינטיסייזר של ריב ליוונט, והסקסופון של סטאן הריסון. ממעל שורות-שורות של ספוטים

למינכן ולליון, ונחל הצלחה עצומה בפסטיבל אס שהתקיים לפני כשלושה שבועות בסדברנדינו שבקליפורניה. דיוויד בואי היה גולת-הכותרת של הפסטיבל.

ביל זיסבלט נמצא שמונה שנים בעיסקי רוקנרול, וביחד עם ווין פורטה — גם הוא מפיק ידוע — הוא מפיק את המסע הנוכחי. ווין הוא הארואי על הצד הכספי והוא, ביל, לצד המעשי. דיוויד בואי, מספר לי זיסבלט, הוא אדם רציני כבינוס. מעריכים אותו כאמן הרציני ביותר בשטח הרוקנרול. הוא תמיד ידע לנווט נכון את הקריירה שלו. הוא היה פאנקיסט כשכולם היו ילדי-פרחים, הוא היה ילדי-פרחים כשכולם היו חיקוי של אלביס פרסלי. כעת הוא הפך לטיפוס ספורטיבי, אדם רציני. הוא היה זקוק לחמש שנים של הפסקה כדי לעשות סרטים ותיאטרון. או, לפני חמש שנים הוא הרגיש שהוא זקוק לחופש, כעת הוא הרגיש שהוא חייב לחזור לעבודה. אני שואלת איפה ביתו של בואי. זיסבלט אומר, בואי מעדיף לשמור

עפר לרגלי

אזיה עם מוזר הם האנגלים. כרגע שבואי עולה לבימה, כאילו מישו לחץ על מתג סודי: כולם מתחילים לצווח כמו משוגעים. כשהוא מתחיל לשריטם משתקים, וכשהוא גומר הם צוחקים שוב.

בואי עולה בריצה קלה אל הבימה. הוא אדיר, יש בו איזו מגנטיות שסוחפת אותך.

הוא פותח עם אנשי החתול, שיר מתוך סרט באותו השם. אחר כך הוא עובר לבואי נרקוד. הקהל הוא שלו מהרגע הראשון.

כשהוא מגיע לנערה סינית, אנחנו כולנו עפר לרגליו. הוא מגנטי, מחשמל. הוא עומד קרוב מאוד לקהל מהשורות הראשונות מושיטים לו ידיים. הוא נוגע בהן.

התנועות שלו כמו זורמות החוצה מתוך גופו.

ראיתי את מיק ג'אגר בהופעה, ראיתי את רוד סטיוארט, ראיתי רבים וטובים אחרים. איש מהם לא נע כמוהו. השיא של המופע הוא השיר מתוך תעלומה בחלל. בואי מגיע רכוב על אחד הקונוסים, מהקונוסים האחרים פורץ עשל לבן, ואז הוא עומד על הבימה, בידו הגיטארה שלו, מנענע במיתרי המתכת ושר את גראונד קונטרול. אני צורחת כמו משוגעת. גם הילדות בנות ה-12 שיושבות מאחורי מתלהבות. לא רק בני ה-30, שגרלו וצמחו עם השיר הזה.

בחלק השני הוא מחליף לחליפה אפורה. בואי האלגנטי, הכריזמטי, הבלונדי והסכסי כובש את הקהל הלונדוני בסערה, כשהוא שר את שייק איט. איש לא יושב עוד על מושבו. השירים הם חרישים.

כשהוא מסיים, נשארת הלהקה על הבימה ומגישה קטע אינסטרומנטלי נהדר. הקהל לא מסתפק בכך. הוא רוצה עוד.

רק אחרי שהקהל צווח במשך חמש דקות, עולה בואי להדרן. הדרן אחד ולא יותר.

אחר-כך, כאילו שמישהו לחץ שוב על המתג, הקהל האנגלי הרוק, הפאנקיסטי, המטורף והמעונב מתפורז לו בשקט, וכמו נחילי רבורים זורם אל תחנת הרכבת התחתית הסמוכה. אנחנו יוצאות מהאולם, ואני יודעת שלמרות שלא קיבלתי ראיון כמובטח, היה כדאי לנסוע את כל הדרך הזו עד לונדון, כדי לראות את דיוויד בואי בקונצרט.